РІК 1925. Жовтень, Падолист, Грудень. Ч. IV.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Йосафат Коциловський

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола

Епископ

Перемиський, Самбірський і Сяніцький

Всечесному Духовенству

Божій Мир і Архієрейське Благословення!

Вострубйте трубою въ Сїонѣ, проповѣдите въ горѣ моей стѣй, й да смятѣтся всй живѣщіи на землй. (Йоїль, 2, 1.)

Неоспорима проява глибокого занепаду морального людськости в теперішних часах приневолює кожну людину доброї волі до поважної застанови над засобами, якими змоглиби так одиниці як поодинокі верстви суспільні і цілі народи двигнутися з цього морального занепаду і завернути з цеї грізної дороги декаденції. А вже справдішна жура доскульно журить і трівожить перш за все чинники, що покликані до зберігання здорової моралі і правдивої релігійности людства. Св. католицька Церква, Божа інституція для ширення Христового царства на землі, важко боліє останними часами над цим погубним ширенням зла, та моральним затьмінням людської душі і устами Христових Наслідників часто виливає свій глибокий материнський біль та невгамований жаль за погибаючими духовими дітьми.

Цей загальний занепад діткнув важко і наш і без цього вже бідний, безталанний нарід. До великих економічних ударів, до понесених матеріяльних страт, загального зубожіння, освітного занепаду, утрати що найкращих синів народа, що нам нанесла погубна катастрофа воєнна, прийшла ще й моральна руїна... Віра захитана, св. Церков поборювана, мораль підкопана, братня любов завмерла. Серед вибуялого самолюбства, духового матеріялізму та затрати почуття потреби підпорядковання та авторитету являються на релігійному полі ложні пророки з позорами релігійности і зводять на манівці наш доси глибоко віруючий нарід. Розбивають його на ріжнородні секти і грозять йому жахливим спустошенням в духовій сфері. Розривають цю найсильніщу звязь моральної сили, яку дає народови самосвідомість релігійної спільноти, спільного духового дихання, одного удару сердець, спільного виливу душевних почувань, поривів, благання і молитов... Розділюють рідних дітей св. католицької Церкви на ворожі поборюючі себе табори, нарушують наші святости релігійні і знеславляють їх... Єѐ ст҃ая на́ша и҆ красота̀ на́ша и҆ сла́ва на́ша ѡ҆ѹ҆ѳстѣ̀, и҆ ѡ҆скверни́ша ѧ҆ ꙗ҆зы́цы... (1. Маккав. 2. 12.)

З жахом і трепотом серця переживаємо ми цю грізну фазу нашого церковного і народнього життя, ми слуги Христові, вірні сини св. католицької Церкви й нашого народу, його слуги і вірні провідники духовні. Переживаємо гіркі хвилі злиденні, важко боремося із злорадною зневірою, що змагає вдертися до наших зболілих сердець.

Та у цьому важкому змаганню, двигає нас із знемоги сила слів вдохновених, що сильним гомоном нестримним гомонять у наших душах: »Затрубіте трубою на Сионі, вдаряйте на трівогу на святій горі моїй; нехай стрепенеться все що живе на землі.« Хто з нас зі слуг Христових може опертися цьому могутньому зазивови св. Духа?

На нас, що стоїмо на службі Христової Церкви лежить важкий обовязок журби над моральним занепадом наших духовних дітий, обовязок глибокої застанови над поправою їх душевного стану, та заради погубному лихові.

Ріжні засоби видвигають та наводять тямущі духовні батьки народа, якими можна в нинішних часах зарадити моральній його нужді, довести його до духової рівноваги, та вилічити хороту людських сердець. Та без-

перечно всі з тим погоджуються, шо пастирям людських душ належить у борбі зі злом неустанно докладати такі цінности на вагу, щоби переважили тягар зла. Цим тягарем, що переважує всяке зло, цею моральною силою, що видвигає людські душі із занепаду, цею чудодійною палицею пастирською, що не знає опору і притягає до себе й найдальше розбіглі і розсіяні вівці по манівцях, це **сила вищої святости** духовних вітців душпастирів. Це одинокий засіб цеї вищої сили духовенства, що поконає злий світ. Тільки неустанним протиставленнєм вищої сили духа можна поконати моральне зло, ложну науку та єї нещирих представників. Крестом поконав Христос ворогів світла, тою самою силою духа святости і любови креста побороли і Апостоли всі трудности в боротьбі зі злим світом; не чим иншим, а тим самим засобом вспіємо й ми двигнути душу народа з упадку і присвічувати йому на тяжкій дорозі життя. **Не въ словесѣ бо царство Божїе, но въ силѣ** (1. Кор. 4. 20) — каже великий Апостол; а сила ця лежить у святости життя цих вибранців, що ширять царство Боже між людьми. Вона не дасться нічим заступити. В апостольсько-душпастирській діяльности справдішний успіх є всегда нерозлучний з девізою витисненою на прапорі Христової Церкви: »Сим побідиш«. Тільки силою креста, тільки духом креста, святою діяльністю, можна поконувати силу темноти.

Велике і святе звання душпастиря; тому і велика й свята діяльність, святе життя душпастиря злучене з ним.

Душпастир, учитель і провідник людських душ, опікун народа, це неструджений муж вищої духовости і ідеї. Знеслі мужі і знеслі ідеї є інстиктово собі споріднені. У протиставленню до малодушної людини, що повзає по земному поросі і гасить чимнебудь бажання свого малого серця, муж святої ідейности і вищого духа підноситься у вищі сфери і там шукає поживи для свого серця і повнотою сили своєї душі лучиться з вищою ідеєю, а любов, труд і пожертвовання стається змістом його братолюбного життя. Мов цей євангельський торговщик перлами, що знайшов одну найкращу і віддав за неї все своє трудом призбиране майно, Божий муж душпастир віддає все для ідеї свого звання, своє здоровля, свій розум, свою волю, своє серце, він забуває за себе а без вагання скупляє всі свої думки і замисли, бажання і надії, всі почини і труди

коло Христової ідеї, він стається жертвою для неї. Як часто стає він мужем терпіння і доскульної горести ізза неї. Як часто його ідейна любов та його невсипущий труд братолюбний стається справжнім мучеництвом!

Взором ідейности горячої любви до свого звання та невичерпаної трудолюбивости для нас всіх душпастирів є великий Апостол св. Павло. Хто угинається під тягаром трудів та клопотів хай споглядає на цього великого духа, що аж дрожить під тягаром свого відповідального звання.

Хто з нас не знає цього новозавітного велитня-душпастиря? Кого він не в силі піднести з нидіння в духовій оспалости, з душевної остуди, кого не в силі загріти до самоосвяти і пірвати у вир душпастирської праці серед неустанної борні з Христовими ворогами?

З хвилею як під мурами города Дамаску почув голос покликання, як зрозумів своє величне післанництво та уляг чарови високої ідеї, гине у цім Мужу Савло, гине мала людина а стається велитень-вязень Христа і його ідеї, що переляв все своє єство, все своє життя в одно горіюче чувство любви, в одно бажання саможертви для неї. Він стає знаряддям великого післанництва Христового, на його престіл складає в цілопаленні свої гадки і чувства, свої труди й терпіння, своє незрівнано трудолюбне святе життя.

Слухаймо як голосить Він сам, власними устами, це всесторонне пожертвовання. Слухаймо, хай вкоріниться у наші серця слово його пламенної діяльности серед найтящих обставин: Мы бѣи Хрта ради... мы немощни... безчестни. Мы алчемъ и жаждемъ и наготѣемъ и страждемъ и скитаемся. И трѹждаемся своими дѣлающе рѹками, ѹкоряеми благословляемъ, гоними терпимъ, хѹлими ѹтѣшаемся; якоже отрѣби мірѹ быхом, всѣмъ попраніе... (1. Кор. 4. 10.) Це один з образів посвяти Апостола для свойого звання, образ змальований його власною, святою рукою. Які великанські розміри, що за сила виразу. Розпятий Христос і Його свята справа, то вся суть життя Апостола, це те животворне натхнення, що його серед найтящих злиднів оживляє, це та безмежність в якій розпливається, це душа його душі. Серце Апостола горить огнем одного бажання-чувства стягнути всіх під христовий прапор навіть ціною свого власного спасення. Язъ ко всѣмъ всѣмъ ѹгождаю, не искій своеа пользы, но многихъ да спасѹться. —

Молѝлбыхсѧ бо са́мъ, азъ ѿлꙋче́нъ быти ѿ Хр҃та̀, по бра́тїи моеѝ. (1. Кор. 10. 33. — Рим. 9. 3.)

Що за дивно величний огонь любови і жертви для спасення людських душ.

Його радість і хвала, то зріст віри, любви і святости вірних. Його журба і боязнь, то упадок душ людських, його все щастя і життя то зріст Божого царства на землі. Держить високо прапор Христа і двигає його, він цілий Муж, бо немає половичности у него, бо не знає компромісів зі своєю совістю та злим окруженням, бо нема у него місця на людські згляди, бо не знає торгів із самолюбством, бо не має користолюбних намірів і бажань. Під цей прапор складає всі свої сили, труди і страдання, для него погордив богацтвом а стався убогим, для него понехав славу а злюбив неславу, під ним ляг Він головою. Одного вибрав і одному служив до останнього удару серця: »Христу распяту«.

Всечесні О. Душпастирі, Ви духовні вітці народа! Здаємо ми собі справу, розуміємо в якій грізній добі ми живемо? Це в цілій повні сповняються на наших очах памятні пророцтва про погубні змагання ворогів Христових і Його св. Церкви: Шата́шасѧ ꙗ҆зы́цы, и҆ лю́дїе поꙋчи́шасѧ тщє́тнымъ: расто́ргнемъ ꙋ҆́зы и҆́хъ и ѿве́ржемъ ѿ на́съ и҆́го и҆́хъ. (Псл. 2. 1—3).

Хай розбудить нас свідомість цеї грози, яку ми мов у сні переживаємо!

А у повній свідомости цеї грози та нанесеного вже лиха прийдім до непохитного заключення, що ми як душпастирі зможем направити і завернути зло тільки дорогою нашого власного освячення і самопосвяти та ідейної любви для нашого відповідального звання, дорогою, яку вказав нам взір душпастиря великий Апостол св. Павло.

Тому завдаваймо собі питання. Чи ця велика ідея святої апостольської діяльности є для нас цим жертовним престолом, на який складаємо наші почування і змагання, наші труди і болі, нашу журу і сподівання? Чи в нашому священичому життю серед заходів і страдань, поривів і важких упокорень, від зарання аж до ночи, від памятного приміційного дня аж до сивого волосся в глубокій старости присвічує нам ідея »Христа распята«, чи є вона душею нашого священичого життя?

О коби ми полюбили перш за все наше священиче

звання і виключно звернули к ньому наші серця і віддали йому наші сили! Ми стали би мов Самсон могутьними, на нашій солідарности у святости, самопосвяті і трудах сповнилобися пророцтво св. письма що: »один чоловік гнати (ме) тисячу, а двох їх десять тисячі люда«. (Втор. 32. 30.) Як що однак наше серце розділене на тисячні справи, як дочасна життєва дрібничковість виссе із нашого серця любов до нашого звання і обовязків то не уйдемо других пророчих слів: »Розділилось у них серце, за те й жде їх кара«. (Ос. 10. 2.)

Зважмо Всечесні О. Душпастирі. Ремісник трудиться цілу днину при варштаті, купець затоплюється в торговельній справі, урядник віддається бюровій праці, рільник любить свій загін... а священик мавби не любити свого високого звання і мавби не працювати у ньому? він слуга Божий, мавби стати зрадником Христової справи? він, воїн Христовий, мавби відтягатися від трудів під Його прапором? Без любви до свого звання священик не може стати моральною силою у будові Божого царства на землі. Без любви є він звітрілою сіллю, мов те зсохле дерево без листя.

А любов до нашого священичого звання, це не що инше а свята, тревала праця для його знеслої цілі святої. Праця по всім нашим силам, по всій нашій ревности і здібностям нашим. Як-що наше звання уважалиб ми тільки за звичайну професію, за інституцію людську для сповнення земських завдань, то вже і в такому разі мусілиб ми узнати конечну потребу ревної праці на рівні з рільником при плузі, ремісником у варштаті. Та чи можна порівнувати земські стани із званням священика? Область його звання так широка і глубока, як глубока ця пропасть що єї спричинив гріх між Богом а людьми. Важкість його так велика, як велика ціна дорогоцінної крови Христової. — **Дх҃ъ Гдн҃ь на мнѣ: є҆гѡ́же ра́ди помаза́ мѧ̀ благовѣ́стити ни́щымъ, посла́ мѧ̀ исцѣ́ли́ти сокрꙋше́нныꙗ се́рдцемъ, проповѣ́дати плѣне́нымъ ѿпꙋще́ніе и слѣ́пымъ прозрѣ́ніе, ѿпꙋсти́ти сокрꙋше́нныꙗ во ѿра́дꙋ, проповѣ́дати лѣ́то Гдн҃е пріѧ́тно.** (Лук. 4. 18. 19).

Це той безмежний терен праці і любви священичого звання. Яка сила і ріжнородність святого завдання душпастиря!

Він мов ця добра мати має окружати теплом всю свою

паству. Його серце має розливатись у любві до всіх, його опіка має обнимати всіх разом і кожнього з осібна. Мов другий Павло має він двигати тягар праці і журби за всіх парохіян згадуючи у покорі побуджуюче Його визнання: Помните бо братіе, трудъ нашъ и подвигъ: нощь бо и день дѣлающе проповѣдахомъ вамъ благовѣствованіе Божіе. (1. Солун. 2. 9.)

Бо праця душпастиря, то не заняття, що має свої години, то неустанний труд, то повільне а безперервне проникання людських сердець мов та сіль у рощині, то тепло животворне й натхнення св. Духа. Вона не знає односторонности ні зовнішних урядових форм. Тому душпастир причиниться до морального зла не тільки ділом але і браком діла. Він як не будує, вже тим самим згіршує, як не оживляє вже тим самим убиває, як не присвічує вже тим самим спричиняє другим упадок.

У безнастанному змаганню в нашім освяченню складаймо Всечесні Отці щирі труди нашого звання як жертву Начальникови пастирів Христових для спасення душ, для видвигнення нашого народа з важкого занепаду, для охорони перед ложними пастирями та заховання перед злом.

Держім контакт з нашими парохіянами. Душпастирська лучність це душа душпастирування. Відчуваючи в нашому серці всі потреби наших духовних дітий, заглядаймо у всі закутки нашої вівчарні з оливою і чином милосерного Самарянина. Пізнаваймо своїх парохіян по словам Христовим: Азъ есмъ пастырь добрый и знаю моя. (Йоан 10. 14.) Не залишаймо відвідин ні одної оселі, ні одної хатини, ні одної душі. Зближімся до них, пізнаймо їх добрі сторони і злі і оказуймо батьківське серце для всіх, для добрих і злих.

З жаром пильнуймо школу і науку релігії. Учім правд віри і моральних основ, виховуймо вірних синів і доньок св. Католицькій Церкві. Глядім за виростками по наших парохіях, що зросли без знання християнських правд віри і моралі.

Відвідуймо часто хорих, несім пораду і потіху у терпінню їм і їх окруженню. Це великий, святий і благородний обовязок душпастиря, обовязок серця, совісти й братньої любови.

Опікуймося стало убогими нашої парохії. Організуймо

поміч для них, заохочуймо других до цего. Милосердє, це одна з кращих квіток душпастирської праці. Не забуваймо за сироти, бо они звичайно опущені, в нужді і темноті.

Заопікуймося щиро налоговими грішниками по наших парохіях. Видвигати грішників з пропасти а звертати їх Христови то сама суть нашого завдання.

Стережім вірних перед злою лєктурою, злими часописами. Вказуймо їх на добру книжку і добрий часопис.

Загоджуймо наших парохіян у суперечках і непорозумінню, а збережемо перед гіршим злом. Не провиняймося супроти вірних на тлі винагороди за сповнені функції парохіяльні, бо це одно з перших причин ударемнення неодної щирої науки і нашого труду душпастирського. Заховуймо повагу, такт і покору у всякому поступованню з вірними.

Молімся невтомимо за них.

А при тій нашій душпастирській праці і діяльности памятаймо всегда на велику відповідальність перед Господом. Вже Старий Завіт знає про страшну відповідальність за недбале душпастирювання. Ось натхнені пророчі слова: „Ѻ́ле па́стыри.:. ѐда̀ пасѹ́тъ па́стыри самѝхъ себѐ, не ѻ̂ве́цъ... сѐ а҆́зъ па́стыри, и взыщѹ̀ ѻ̂ве́цъ моѝхъ ѿ рѹ́къ и҆́хъ, и ѿста́влю а҆̀ ѿ па́ствы ѻ̂ве́цъ моѝхъ, и҆ не бѹ́дѹтъ пастѝ и҆́хъ па́стыри, нижѐ самѝхъ себѐ и҆́мѹтъ пастѝ. (Езек. 34, 3. 10.)

Як при нашій ревній душпастирській праці і наших добрих намірах та змаганнях Господь нас досвідчає, як наш нарід на безцоріжжу і не має сили опертися грозячому моральному злу, як ложні учителі знаходят вступ до него, тоді Всч. О. Душпастирі жертвуймо всю нашу щиру працю, наші терпіння, наш щирий жаль за наші й нашого народа гріхи в намірі задоситьучинення перед справедливим Господом. Як той великий старозавітний душпастир Мойсей закличмо тоді в горячій молитві до Господа: Молюся Тобі Господи, остави їм їх гріхи, остави....

Сам Дух св. учить нас устами пророка як зможемо переблагати Господа, відвернути від народа лихо і упросити для него спасення: »Затрубіте трубою на Сионі, вдаряйте на трівогу, визначіть піст, зберіть народ, позбирайте старих, діти і немовлят при грудях.... А між двором а жертівником нехай заплачуть священики, Божі слуги«.....

Между степенми жертвенника восплачутьсѧ жерцы служащіи Господу и рекутъ: пощади Гди люди твоѧ, и не даждь достоѧніѧ твоегѡ на укоризну. «А тоді пожалує Господь землю свою і пощадить свій нарід«. Тоді в радости кликнемо в молитвах до милосердного Бога: Всякъ, иже призоветъ имѧ Гдне, спасетсѧ.
(Йоїль, 2. 15-18, 32.)

Дано в Перемишлі в першу пятницю місяця жовтня р. Б. 1925.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 5073. В справі празника Св. Священомученика Йосафата в місяці падолисті 1925.

Для звеличення памяти Св. Свщмуч. Йосафата в сім році поручаємо слідуюче:

Празник переноситься в сім році на неділю дня 29. падолиста. Перед празником належить відправити всюда тридневицю, а де це можливе девятницю. Підчас цеї відправи належить відспівати щоденно молебен до св. Йосафата з виставленням Нсв. Тайн, виголосити коротку проповідь і відспівати Суплікацію.

В сам день празника ц. є. в неділю 29. падолиста належить відправити торжественну Службу Божу в честь Св. Свщмуч. Йосафата, а в науці виголошеній підчас Служби Божої належить звернути вірним увагу на стислий обовязок кождого чоловіка належати до правдивої Христової Церкви, котрою є Церква Католицька; що вона одинока збудована через самого Ісуса Христа Бога Господа нашого, вона одинока стоїть на фундаменті від Ісуса Христа данім ц. є. на Св. Петрі і Його Наслідниках і вона одна одинока зберігає сю віру що її нам передав Христос з неба і без котрої нема спасення.

По заамвонній молитві належить відспівати »Тебе Бога хвалим« і уділити благословення Нсв. Тайнами.

В неділі перед празником належить вірних заохотити до численної участи, до сповіди і св. Причастія в день празника.

Ч. 977/с. В справі заключування подруж осіб обовязаних до військової служби.

Подається до відома обіжник львівського Воєвідства з дня 7. жовтня 1925 Ч. A. D. 13348 ex 1925 р.

Зі змісту постанов § 545 і 546 виконавчого розпорядку до устави військової слідує, що позволення на заключення подружа є потрібне для осіб, котрі:

1) є в поборовім віці;
2) є в поборовім віці аж до хвилі остаточного опреділення їх відношення до військової служби (арт. 35, точка a, c, d, e військової устави);
3) зістали узнані при поборі здібними до сталого війська (категорія A) в часі від перегляду аж до хвилі приділення;
4) з якихнебудь причин не задоситьучинили обовязкові ставитись до побору в поборовім віці аж до часу означення їх відношення до військової служби (арт. 35, точка a, c, d, e устави військ.)
5) є в службі в війську.

Позволення на заключення подружа для осіб згаданих під 1, 2, 3 і 4 уділяють властиві власти військові на основі устави о загальнім обовязку військової служби (§§. від 548 до 552 уст. війск.) а для осіб згаданих під 5 на основі устави о правах і обовязках (szeregowych) польського війска.

Позволення ня заключення подружа не потребують слідуючі особи:

1) Узнані за зовсім нездібних до військової служби (категорія E),
2) рядові (szeregowi) резерви і загального ополчення з оружем і без оружа,
3) офіцири резерви і загального ополчення,
4) особи вичислені в §. 660 виконавчого розпорядку до військової устави.

Тому, що уділяючий вінчання не може знати відносин зглядом військової служби наміряючого заключити подруже а подумці арт. 98 війск. устави може бути караним за співділаннє при заключенню подружа в супереч постановам арт. 83 згаданої устави, проте буде річию уділяючого вінчання зажадати від жениха, щоби предложив дозвіл

військової влади на заключеннє подружа зглядно посьвідку властивої адміністрацийної влади І-ої інстанції що по приписам військового закона не є обмежений в справі заключування подружа.

Відповідні посвідки що до річників 1903 і попередних будуть випавати згадані уряди в порозумінню відносного П. К. Д. (P. K. U.), а що до річників 1904 і слідуючих після перегляду власних ліст поборових.

Рівночасно повідомляєм, що всі в тій матерії попередно видані поручення тратять свою силу.

Ч. 5035. В справі виставлювання родинних витягів для відложення військової служби.

Воєвідство краківське з дня 15. жовтня 1925. Ч. 17298/I/3/ex 1925 віднеслося тут з прошеннєм звернути увагу Всч. Духовенству, щоби при виготовлюванню родинних витягів в справах військових уміщувати в витягах родинних всіх членів родини безвгляду на то, чи мешкають разом чи осібно. (всі случаї уродин, вінчань, смерти всіх членів родини). Поручаєся задля добра сторін цего на будуче придержуватися.

Ч. 4919. В справі б. церквей або каплиць, які находяться в приватних руках.

Поручаєся всім Всеч. ОО. парохам предложити до кінця падолиста на руки своїх дотичних ОО. Деканів звіт, чи в обємі їх парохії не находиться яка давна церква або давна каплиця, якаби тепер находилася в руках приватних.

В сім случаю належить заподати рівнож: а) хто є єї властителем, з якого титулу і від як давна; б) відколи дотичний будинок перестав служити релігійним цілям і з якої причини; в) на случай спроби викупу будинку, кілько виносилаби імовірна ціна; г) чи для заспокоєння релігійних потреб тої місцевости вистарчають дотеперішні середники.

Всі ОО. Декани предложать сюди звіт за цілий свій деканат до дня 10. грудня ц. р. — Еписк. Ординаріят.

Ч. 5033. В справі Земельного Банку Гіпотечного.

Згідно з новим банковим законом, Земельний Банк Гіпотечний у Львові є обовязаний доповнити і урядово ви-

казати до кінця 1925 р, свій акцийний капітал до суми 1. міліона золотих. До розібрання є 29.500 акцій, а щоби найширшим кругам дати можність стати акціонарем банку, управа тогож Банку віднесла ся тут з прошенням проголосити цю справу Всч. Духовеньству. Подаючи це до відома, Еп. Ординаріят надіє ся, що Всч. Духовенство віднесеся до цеї справи прихильно.

Ч. 4521. Поручаєся брошурка „Стережіться ложних пророків. .“

За почином Всч. Душпастирів зборівського деканату, Львівської Архієпархії і їх накладом появилась в Зборові брошурка »Стережіться ложних пророків...«, шо поставила собі за задачу остеречи наш народ перед ложними науками, якими вороги Церкви католицької стараються затроїти наш нарід. Ціна брошурки виносить 15 сот. Брошурка ця дуже надаєся до поширення її поміж народом, особливо там, де зачинають проявлятися ложні науки. Тому горячо поручаємо її Всч. Духовенству.

Можна її закупити в Уряді парох. в Зборові.

Ч. 4741. Нове видання св. Евангелії.

Повідомляємо Всч. Духовенство, що в Ставропигійськім Інституті у Львові появилося нове видання св. Евангелії в малім форматі.

Ціна брошурованого примірника виносить 12 долярів.

Ч. 5056. Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 31. грудня 1925 р. виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат	*Балигородський:*	1. Горянка, 2. Рябе.
„	*Бірчанський:*	1. Грозьова.
„	*Буківський:*	1. Новосілці-Ґнєвош, 2. Полонна, 3. Пулави.
„	*Горлицький:*	1. Виссова, 2. Долини, 3. Ліщини, 4. Мацина вел., 5. Новиця, 6 Рихвальд, 7. Смерековець.
„	*Дуклянський:*	1. Воля цеклинська, 2 Гирова, 3 Мисцова, 4. Радоцина, 5. Ростайне.
„	*Жукотинський:*	1. Галівка, Тисовиця.

Деканат	*Короснянський:*	1. Близянка, 2. Чорноріки.
„	*Лежайський:*	1. Курилівка, 2. Тарнавка.
„	*Ліський:*	1. Тернава гірна.
„	*Лупківський:*	1. Воля мігова, Явірник.
„	*Лютовиський:*	1. Береги гірні, 2. Хміль.
„	*Медицький:*	1. Барич.
„	*Мостиський:*	1. Пакість.
„	*Мушинський:*	1. Матієва, 2 Милик, 3. Ростока вел., 4. Явірник.
„	*Перемиський:*	1. Вірко.
„	*Підбужський:*	1. Свидник.
„	*Порохницький:*	1. Крамарівка.
„	*Равський:*	1. Белзець.
„	*Риманівський:*	1. Синява, 2 Яблониця пол., 3. Ясель.
„	*Рудецький:*	1. Михалевичі.
„	*Сінявський:*	1. Майдан, 2. Манастир.
„	*Старосамбірський:*	1. Лінина мала.
„	*Старосільський:*	1. Воютичі.
„	*Судово-вишенський:*	1. Дмитровичі.
„	*Сяніцький:*	1. Трепча.
„	*Тіснянський:*	1. Криве ад Тісна, 2. Терка, 3. Яблінки, 4. Яворець.
„	*Турчанський:*	1. Лосинець.
„	*Угнівський:*	1. Корчмин.
„	*Устрицький:*	1. Лобозів.
„	*Чесанівський:*	1. Крупець. 2. Плазів, 3. Лівча.
„	*Яворівський:*	1. Порудно, 2. Чернилява.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі вплинули по дни 31. грудня 1925 будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, що крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що доходи з парохіяльних нафтових тере-

нів, які вже істнують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на цілі епархіяльні. Перед інституцією на отриману парохію, кождий з Всеч. Отців підпише відповідну деклярацію.

Подається Всч. Духовенству до відома, що з рамени Еп. Помочи Всч. о. декан Дороцький видає летючки: »Духовні читання«. Доси появилося 1. число, а в коротці вийдуть дальших 7. чисел. Тому що цілею цих Духовних Читань є поборюваннє релігійних сект, Еп. Консисторія поручає ці видання в цілі поширювання між народом і це перше число пересилає до Всч. Урядів деканальних. Ціна першого числа 10 сот.

ХРОНІКА.

Іменовання:

Ч. 266/Орд. Всесв. і Впр. о. Др. Лакота Григорій, Ґенеральний Вікарій і Ректор духовної Семинарії, ім. Архипресвітером Перемиської Катедр. Капітули. Ч. 327/Орд. Впр. о. Володимир Ґмитрасевич, Соборним крилошанином Перем. Катедр. Капітули, Просинодальним Іспитовником і Судією (ч. 347—8/Орд.).

Поч. Радниками Еписк. Консисторії іменовані: ч. 4603. Пастернак Іван, декан Куликівський, парох в Зіболках; Демянчик Іван, декан Порохницький, парох в Скопові; Курилло Василь, декан Грибівський, парох в Фльоринці; ч. 4195. Русиняк Іван, парох в Королевій руській.

Ч. 4306. Тесля Михайло парох в Вислоку нижнім Завідателем деканату Буківського.

Відзнаки Крилошанські одержав о. Стояловський Іван, парох в Яворі (ч. 4396).

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 3675. о. Савчин Іван — Поворозник. Ч. 4100. о. Чайковський Михайло — Корчів. Ч. 4101. о. Пшепюрський Андрій — Старява. Ч. 4102. о. Була Михайло — Зубків. Ч. 4103. о. Рабій Володимир — Юрівці. Ч. 4106. о. Татомир Юліян — Лука. Ч. 4117. о. Вовчик Михайло — Ло-

пушанка хомина. Ч. 4346. о. Демко Станислав — Чорне. Ч. 4460. о. Сприс Еразм — Ступниця. Ч. 4547. о. Ардан Володимир — Ждиня. Ч. 4690. о. Шкільник Іван — Тилява. Ч. 4691. о. Чайковский Роман — Батятичі.

Завідательства одержали:

Ч. 3827. о. Матюк Володимир — Корчмин. Ч. 4101. о. Дочило Михайло — Тарнавка (леж.) Ч. 4389 о. Білик Алексей — Чернилява. Ч. 4443. о. Колянковський Алексей — Воютичі. Ч. 4496. о Блонарович Михайло — Галівка. Ч. 4497. о. Матейчак Нестор — Ваневичі. Ч. 4543. о. Бубняк Михайло — Ростока вел. Ч. 4541. о. Худа Михайло — Манастир. Ч. 4691. о. Первенець Ілія — Тернава гірна. Ч. 4808. о. Колтунюк Мирон — Новосілки — Ґнєвош. Ч. 4817. о. Куціль Ілярій — Пулави.

Сотрудництва одержали:

Ч. 4203. о. Колтунюк Мирон — Вовче горішне. Ч. 4117. о. Рудавський Василь — Торгановичі Ч. 4418. о. Турянський Яків — Крехів. Ч. 4502. о. Гузіль Михайло — Комарно. Ч. 4503. о. Куновський Володимир — Добромиль. Ч. 4540. о. Білинський Петро — Старий Самбір. Ч. 4499. о. Демянчик Роман — Мости великі. Ч. 3543. о. Сенета Іван — Нагуєвичі. Ч. 4579. о. Корлятович Іван — Старасіль. Ч. 4700. о. Бортник Тома — Вовче горішне і управ. в Хащові. Ч. 4716. о. Грицеляк Николай — Олешичі.

Померли:

О. Трешневський Омелян, парох в Горуцьку. 29/6 1925. о. Черевко Іван, парох в Корчмині 16/8 1925. о. Заяць Володимир, декан Буківський і парох в Полонній 2/9 1925 о. Низовий Юліян, парох в Черниляві 8/9 1925. о. Княжинський Петро, парох в Тисовиці 22/9 1925. о. Кусайла Теодор, парох в Новосілках — Ґнєвош 30/9 1925. о. Шумило Тома, парох в Курилівці 1/10 1925. о. Боднар Михайло, парох в Пакости 11/10 1925.

Душі їх поручаєся молитвам Всеч. клира.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль, дня 23. жовтня 1925.

о. Николай Грицеляк
Канцлєр.

† ЙОСАФАТ
ЕПИСКОП

II. Часть.

Повідомляєся П. Т. Епархіяльне Духовенство, що секція V. П. Е. П. спровадила літургічне вино (Токай Шамороднер), — дуже добре. Ціна в бочці платна сейчас за 1 літ. — 4 зл. Уділюєся також 4-місячного кредиту і в тім случаю числиться з огляду на непевний курс золотого 70 центів амер. за 1 літ. в бочці. Ціна вина є мала в порівнанню з тим, що платиться нині за лихе штучне, спіритусоване вино. Тому власний інтерес повинен заохотити кождого священика скористати з оказії і заосмотритися в більшу скількість дуже доброго а дешевого вина. Бочки є від 130—200 л. На бажання можемо замовити бочки по 30 і 50 l. і в такій скількости висилати. Такі бочівки коштують по 16 і 18 зл. Треба проте спішитися з замовленнєм, щоби можна було вислати вино перед зимою. Всякі письма і гроші слати на адресу: о. Волод. Майба в Перемишлі, пл. Чацького 6/5.

Від V. секції П. Е. П.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.